

Posar pau al vesper

Aquesta setmana serà decisiva per comprovar si la llista de la societat civil independentista supera els recels de tots els agents. I si tira endavant, i en quines condicions. Si no hi hagués llista unitària, cada partit articularia la seva pròpia proposta per al 27S.

Reportatge de Gemma Aguilera

El 3 d'agost vinent és la data límit perquè el president de la Generalitat de Catalunya convoqui eleccions al Parlament, si és que vol mantenir la data del 27 de setembre pactada amb ERC. Té poc més de quinze dies per prendre una decisió que, malgrat ser competència seva només,

s'aguanta per un fil. "Sóc l'únic que puc convocar les eleccions, però jo, qualsevol cosa no la faré", assegurava Artur Mas en conèixer les condicions que la CUP va fer públiques en seu parlamentària dimecres passat, que imposen que a la llista civil no hi hagi cap polític –de fet, el partit posa aquesta condició pensant

sobretot en Artur Mas–, i que després del 27S no es nomeni cap president ni cap Govern, sinó que es prorrogui l'executiu actual en funcions fins a convocar unes segones eleccions en el termini màxim de tres mesos, a les quals concorrerien enfrontats CDC, ERC i la CUP. Per la seva banda, ERC estaria disposada a acceptar

La falta d'entesa personal, però també la lògica rivalitat de les sigles, ha fet que la relació d'Artur Mas i Oriol Junqueras sigui molt tensa. No hi ha hagut mostres d'afecte, com sí que ha passat amb David Fernández i Artur Mas.

una llista de la societat civil que incorporés també alguns polítics, entre ells Mas i Junqueras, però els republicans també han transmès al president que si la CUP no puja al vaixell, ells tampoc no ho faran. I CDC, que insisteix que cal buscar confluències, però no comparteix la idea d'apartar Mas de la llista i encara menys, de ni tan sols formar un nou Govern i convocar unes segones eleccions immediatament. Això implicaria saltar-se el full de ruta acordat per CDC, ERC i les entitats de la societat civil, que contempla un calendari de 18 mesos per proclamar la independència i aprovar una Constitució catalana en referèndum.

Posar pau al vesper no és fàcil. L'ANC i Òmnium, que tenen encarregada

aquesta missió, no se n'acaben de sortir. Tots tres partits han fet càlculs electorals en clau partidista i no semblen encara prou disposats a posar per davant exclusivament la unitat. I per acabar-ho d'adobar, si bé la posició oficial de les dues entitats és el suport a una llista sense polítics, els presidents, Muriel Casals i Jordi Sánchez, no veuen just que s'aparti del procés Artur Mas –amb una querella per l'organització del 9N–, Oriol Junqueras i David Fernández.

Sobre el paper, aquesta idea presenta algunes dificultats: qui establiria els criteris per a la seva confecció, és a dir, qui podria formar-ne part i qui no? Algunes personalitats de la societat civil tenen vincles directes o són molt pro-

pers a una de les tres formacions, i això seria una font de conflictes. Tampoc no sembla fàcil la gestió del dia a dia al Parlament si no hi ha diputats que coneguin bé el reglament de la cambra i puguin parar els cops que amb tota probabilitat altres grups parlamentaris intentaríen donar aprofitant el descontrol. I encara més, els tres partits es posarien d'acord en la formació d'un Govern i en el programa social? O com es gestionaria una opció més arriscada que és no nomenar president i bloquejar el Parlament durant tres mesos? Diverses fonts apunten que aquesta darrera opció podria considerar-se un frau de llei, que donaria ales a l'Estat per actuar amb contundència.

⊕ De la unitat del 9N als interessos del 27S

9 de novembre de 2014

Més de 2,3 milions de catalans votaren a la consulta independentista, dels quals, 2.043.000 van triar el Sí-Sí. Aquella nit, Artur Mas i David Fernández s'abraçaven, alhora que Oriol Junqueras compareixia davant la premsa sense expressar massa entusiasme malgrat l'èxit a les urnes.

25 de novembre de 2014

Artur Mas anuncia, en una conferència en què presenta el full de ruta de CiU cap a la independència, que condiciona la convocatòria d'eleccions anticipades a la confecció d'una llista única independentista pel Sí per garantir-ne el caràcter plebiscitari.

2 de desembre de 2014

El líder d'ERC, Oriol Junqueras, rebutja el pla presentat per Artur Mas, i defensa en la seva conferència sobre la independència que l'agenda social és indissociable de l'agenda nacional de Catalunya.

14 de gener de 2015

L'any comença amb un acostament. ERC i CiU pacten la data de les eleccions avançades, el 27S, on cada partit concorrerà per separat però compartint un full de ruta únic. L'ANC, Òmnium i l'AMI avalen el pacte i decideixen donar suport idèntic a totes les llistes independentistes.

30 de març del 2015

CDC i ERC es comprometen a proclamar la independència en 18 mesos després del 27S i a fer un referèndum posterior per ratificar la Constitució catalana. La CUP i Unió se'n mantenen al marge.

14 de juny de 2015

La militància d'Unió rebutja el suport al full de ruta de CDC i ERC. El partit queda dividit i s'inicia el camí de la ruptura amb CDC.

17 de juny de 2015

CDC dóna per acabada la federació CiU amb Unió, després de 37 anys, i Ramon Espadaler anuncia que Unió es presentarà sola al 27S.

20 de juny de 2015

Artur Mas, en una conferència a Molins de Rei, demana a Òmnium, ANC i AMI que basteixin una llista amb polítics i societat civil, que no necessàriament ha d'estar encapçalada per ell.

1 de juliol de 2015

ERC ofereix a Mas una llista única exclusivament amb personalitats de la societat civil, sense polítics en actiu però amb el suport dels partits.

5 de juliol del 2015

ANC i Òmnium avalen la llista sense polítics proposada per Junqueras.

7 de juliol del 2015

La llista civil rep el vist-i-plau de la CUP, que posa com a condicions que no es nomeni president ni es formi govern, de manera que es torni a convocar eleccions tres mesos després del 27S.

Finalment, es renunciaria a l'actiu electoral que suposaria una fotografia de Mas, Junqueras i David Fernández, tant per la capacitat d'atracció de vots com pel bloqueig que comportaria per al bloc central de l'esquerra reformista de Podem i ICV que el principal argument de campanya, les retallades de la dreta, quedarien en qüestió amb la presència d'ERC i la CUP.

La llista civil sense polítics també té avantatges remarcables. Ofereix un missatge clar a la societat de ruptura total, de voluntat constituent, perquè fulminaria l'eix esquerra-dreta neutralitzant els qui faran campanya només per l'eix social. Aquesta llista es presentaria al 27S no pas per governar quatre anys sinó per fer la transició a un Estat català en què els catalans triarien l'orientació social en uns comicis normalitzats. L'impacte positiu d'aquesta llista civil unitària en els independentistes sempre mobilitzats i els que han caigut en la desil·lusió és enorme, un fet que podria fer remuntar les darreres enquestes que apunten que el bloc del "No" arriba al 50%. L'oposició, conscient que aquest projecte tindria molts números d'aconseguir una majoria absoluta, també ha mogut fitxa. Per això C's i PP s'han posat d'acord per formar un hipotètic govern de concentració, potser també amb el PSC si el necessitessin, per barrar el pas a l'independentisme. Una opció que ara mateix sembla impossible, si tenim en compte les bones expectatives que també té el bloc Podem-ICV, que difícilment donaria suport a un govern on fos el PP.

L'ACORD PER UNA LLISTA CIVIL ENCARA ÉS POSSIBLE, PERÒ CAL SALVAR FORÇA OBSTACLES

Hi ha marge

Malgrat tot, encara hi ha marge per a l'acord. Les diverses reunions entre partits i amb les entitats de la societat civil des que fa un parell de setmanes la llista civil va començar a prendre forma –fins i tot es van posar sobre la taula noms de possibles caps de llista– han posat en evidència la distància que encara separa els tres partits, però també la voluntat de trobar la fórmula que ofereixi millors resultats el 27S. I aquesta voluntat de CDC, ERC i la CUP d'entendre's i trencar vells esquemes de partit pot acabar donant el seu fruit, encara que sigui, justament, per motius partidistes. Si un dels tres partits es presenta a ulls de la ciutadania com el responsable d'una trencadissa, és a dir, que no hi hagi llista unitària per les seves condicions, patirà una penalització a les urnes, perquè la gent ja ha donat el missatge que vol unitat per sobre de sigles. Qui s'aparti de la foto ho pot pagar car, especialment ERC, perquè la CUP té més fàcil justificar davant del seu electorat un "No" per la presència de Mas –el polític més rebutjat per aquest partit–, però els republicans, que no voldran sortir a la foto sense la CUP, tindrien una gestió més difícil d'un "No" a una llista que combinés alguns polítics amb representants de la societat civil. Per la seva banda, CDC ja ha deixat molt clar que, si no surt la llista civil, es presentarà en solitari, però amb una llista que sigui tan transversal com sigui possible. De fet, fonts properes a la negociació han

evidenciat que Artur Mas estaria disposat a fer moltes concessions, tret d'una: no anar a la llista. En aquest supòsit, CDC faria una llista liderada per Artur Mas, que d'altra banda ja ha anunciat que el 27S serà la darrera elecció en què es presenti. Però Mas assegurava estar disposat a considerar fins i tot les condicions de la CUP, que va descriure com "idea original, que refà la unitat, a considerar però també a perfeccionar, perquè tot plegat ha de ser impecable, ningú no espera els catalans de braços oberts". A parer de Mas, no fer tot el possible perquè aquesta llista sigui la guanyadora seria "fer-se un gol en pròpia porta. Quan un equip surt al camp i té una competició molt important en joc, posa en joc els millors disponibles", en referència al fet que "hi ha polítics en aquest país que han fet una contribució decisiva perquè les coses hagin arribat al punt que han arribat". CDC seria partidària de solucionar el plebiscit independentista amb unes úniques eleccions i no convocar dos comicis consecutius, sobretot tenint en compte que enmig hi hauria les eleccions espanyoles.

La unitat és sinònim de renúncia a canvi d'un guany comú. Aquesta setmana serà decisiva per saber amb quina o quines fórmules es presenta l'independentisme al plebiscit, i si, per primera vegada, el sobiranisme és capaç d'entendre el clam d'unitat que inequívocament ha reiterat la societat civil al carrer. ●